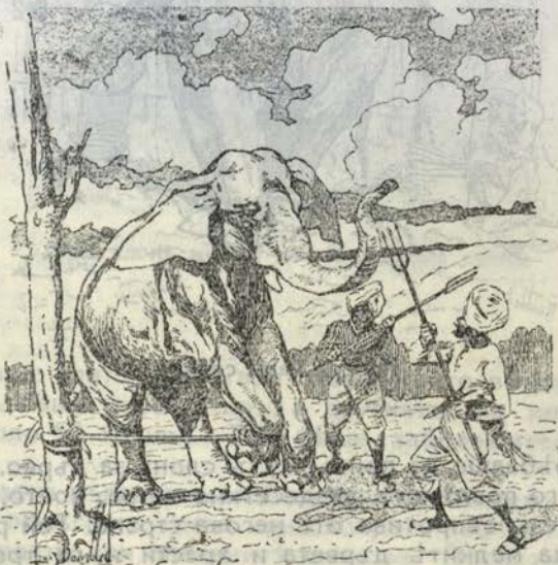

всичките листа на дърветата, за които бъше вързанъ. Дигналъ хоботъ нагоре, той ревѣше, лѣгаше на земята, тъпчеше по нея, като че ли желаеше да се провали въ нея. После отново се дигна и започна да реве и се хвърля. Най-после той се умори. Той изгуби всѣкаква надежда да се освободи. Наведе глава и стоеше покоренъ, неподвиженъ, печаленъ, като потреперваше цѣлъ.

„Когато всичките пленени слонове бѣха сързани по такъвъ начинъ, тогава се зачуха нѣжни звукове на флейта. Стана нѣщо необикновено. Всички слонове наостриха уши и заслушаха тази музика. Изглеждаше, че тя ги умиляваше и укротяваше. Само младите слонове продължаваха да се хвърлятъ и реватъ, тѣ дигаха около себе си облаци прахъ и залавяха всичко, каквото имъ попаднѣше на дългите хоботи.“

Дресиране на слона.

Благоразумието, спокойствието и смислеността, съ които слоновете понасятъ своето робство, сѫ необикновени и чудни. Особено е чудно достойнството, съ което слоновете се подчиняватъ на човѣка. Отначало, когато сѫ пленени, тѣ употребяватъ всички сили и всички хитrostи, за да се борятъ. Когато видятъ, че усилията имъ сѫ напразно, тогава съ тѣжа се покоряватъ на сѫдбата си. Тѣхниятъ видъ неволно ни кара да ги съжаляваме. Струва ни се, че всѣки слонъ, като ни гледа, казва ни съ малките си умни и добри очи: „АЗЪ не ви сторихъ минци, — защо ме лишихте отъ най-голѣмото за всѣко живо сѫ-